

Nejvyšší správní soud

Moravské náměstí 6, 657 40 Brno

ke sp. zn. 10 As 306/2023

- o kasační stížnosti proti usnesení Městského
soudu v Praze ze dne 17. 10. 2023, č. j. 15 A 68/2021-104
prostřednictvím datové schránky

V Praze, dne 4. 1. 2024

Naše sp. zn. 144/J

Žalobkyně: CHAPS spol. s r.o., IČO: 475 47 022
se sídlem Bráfova 1617/21, 616 00 Brno
zapsaná v OR vedeném u Krajského soudu v Brně, sp. zn. C 17631
právně zast. Mgr. Štěpánem Schenkem, advokátem
HSP & Partners advokátní kancelář v.o.s., IČO: 294 53 101
se sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

za účasti: David Koňářík, nar. 15. 1. 2001
bytem Za Mlýnem 1724, 253 01 Hostivice

DOPLNĚNÍ KASAČNÍ STÍŽNOSTI

podané proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 15 A 68/2021-104

1. Správní soud – Městský soud v Praze ve věci shora uvedených účastníků usnesením ze dne 17. 10. 2023, č. j. 15 A 68/2021-104, žalobu odmítl¹ (výrok I.), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a dále, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.), (*dále též jen jako „napadené rozhodnutí“*).
2. Podáním ze dne 27. 11. 2023 žalobkyně (*dále též jen jako „stěžovatelka“*) prostřednictvím svého právního zástupce v intencích § 105 odst. 2 věta před středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (*dále jen jako „s. ř. s.“*) v zákonné lhůtě podle § 106 odst. 2 věta první s. ř. s. podala proti napadenému rozhodnutí – jeho **výrokům I. a II.** s odkazem na § 102 a násl. s. ř. s. **kasační stížnost**, přičemž uplatnila stížnostní důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), písm. b), písm. d) a písm. e) s. ř. s.

¹ Poté, co připustil žalobkyni navrženou (s ohledem na závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 239/2021-24) změnu žalobního petitu – na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem – viz bod 8. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

3. Usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 10 As 306/2023-13, konkrétně jeho výrokem III. Nejvyšší správní soud stěžovatelku vyzval k doplnění podané kasační stížnosti ve lhůtě 1 měsíce. Toto usnesení stěžovatelka obdržela dne 4. 12. 2023, přičemž i v souladu s uvedenou výzvou kasační stížnost prostřednictvím svého právního zástupce **doplňuje následovně.**
4. Úvodem stěžovatelka sumarizuje, že se žalobou podanou u správního soudu domáhala (nejprve) přezkoumání a zrušení, případně vyslovení nicotnosti opatření žalovaného proti nečinnosti, které žalovaný vydal dne 25. 5. 2021, pod č. j. UOOU-0974/21-16 (*dále též jen jako „opatření“*), v souvislosti s vyřizováním žádosti osoby zúčastněné na řízení (*dále též jen jako „žadatel“*) o informace podané ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v rozhodném znění (*dále jen jako „InfZ“ či „informační zákon“*). Opatřením přitom žalovaný s odkazem na § 80 odst. 1 a odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (*dále jen jako „s. ř.“*), stěžovatelce *„přikázal, aby do 7 dnů ode dne doručení opatření vyřídila stížnost žadatele o informace na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace v části originálních ID zastávek a rozlišení označků.“*
5. Současně v návaznosti na obsah výroku opatření stěžovatelka sumarizaci doplňuje v tom směru, že žadatel původně požádal (v režimu informačního zákona) o poskytnutí informací: *„jízdni řády linkové dopravy ve formátu JDF se všemi informacemi, které předávají dopravci do systému CIS JŘ² (mj. originální ID zastávek a rozlišení označků) formou on-line přístupu.“* Opatření se přitom týkalo toliko části požadovaných informací – *„originálních ID zastávek a rozlišení označků“*.³ Žalovaný původně věc podle § 12 s. ř. postoupil k vyřízení Ministerstvu dopravy – jako (domnělému) nadřízenému správnímu orgánu stěžovatelky. Z odůvodnění opatření, jakož i z rozhodnutí ministra dopravy ze dne 17. 12. 2020, č. j. 6/2020-040-S106/2, vyplývá, že žadateli byly (ministerstvem) poskytnuty odkazem na veřejně publikovaná data z CIS JŘ ty informace, na které se vztahuje smlouva ze dne 27. 7. 2001, kterou ministerstvo⁴ stěžovatelku vedením CIS JŘ pověřilo (*dále jen jako „Smlouva“*). Ministerstvo současně konstatovalo, že v ostatním není nadřízeným subjektem stěžovatelky.
6. Jak se podává z odůvodnění napadeného rozhodnutí,⁵ správní soud dospěl k závěru, že osobou zúčastněnou na řízení požadované informace spadají do rozsahu Smlouvy a stěžovatelka tudíž je povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ. Nadto správní soud zaujal právní názor, že stěžovatelka je povinnou osobou – tzv. veřejnou institucí – podle InfZ i nad rámec uvedené smlouvy, když splňuje třetí, čtvrté a (částečně) i páté kritérium testu „(ne)veřejné instituce“ podle nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (*nález Letiště Praha*), a současně splňuje i podmínky podle nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16 (*nález ČEZ*).⁶ Za takové situace byl žalovaný oprávněn vůči stěžovatelce vydat opatření, proto byla žaloba podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnuta.
7. Stěžovatelka se závěry, jakož taktéž s výsledky úvah přijatých správním soudem v napadeném rozhodnutí v žádném případě **nesouhlasí**, a to z několika následujících důvodů.

² Tj. celostátní informační systém o jízdních rádech (*dále též jen jako „CIS JŘ“*).

³ Dále v textu tohoto doplnění kasační stížnosti jsou tyto informace označovány jako požadované či sporné informace.

⁴ Tehdy Ministerstvo dopravy a spojů ČR.

⁵ Srov. bod 18. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

⁶ Správní soud v meritu věci, resp. stran zhodnocení postavení stěžovatelky z pohledu InfZ zaujal shodný právní názor jako jiný senát stejného soudu v obdobné věci totožných účastníků – 11. senát (viz usnesení ze dne 10. 1. 2023, č. j. 11 A 112/2021-108).

8. Pokud jde o závěr správního soudu o postavení stěžovatelky jako veřejné instituce obecně, resp. i bez ohledu na Smlouvu, stěžovatelka nepovažuje za nezbytné rekapitulovat, natož podrobně popisovat dosavadní judikaturní vývoj stran pojmu „veřejná instituce“, když tento je jistě Nejvyššímu správnímu soudu velmi dobře znám. Za zásadní je přitom potřeba považovat rozhodnutí Ústavního soudu v nálezu Letiště Praha a nálezu ČEZ.
9. V prvně jmenovaném rozhodnutí (nález Letiště Praha) Ústavní soud definoval pět základních definičních znaků, jejichž optikou je potřeba zhodnotit, zda má posuzovaný subjekt veřejnoprávní, anebo naopak soukromoprávní povahu. V tomto směru přitom Ústavní soud explicitně konstatoval, že: *„Mezi relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, patří tak podle přesvědčení Ústavního soudu nejen a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), ale rovněž b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce). Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou instituci posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné anebo soukromé povaze.“*
10. Ve druhém ze jmenovaných rozhodnutí (nález ČEZ) Ústavní soud (především) uzavřel, že povahu veřejné instituce podle § 2 odst. 1 InfZ zásadně nelze přiznat obchodní společnosti, jejíž postavení se řídí zákonem č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), v platném znění (*dále jen jako „z. o. k.“*), resp. dříve řídilo zákonem č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (*dále jen jako „ObchZ“*). Aby mohla být taková obchodní společnost podřazena pod pojem veřejná instituce, muselo by se jednat o subjekt, jehož postavení by bylo – co do podstaty – stejné bez ohledu na to, zda má formu obchodní společnosti, či některé z právnických osob veřejného práva. Ústavní soud v dané souvislosti výslovně uvedl, že: *„Podřazení určité obchodní společnosti pod tento pojem by – při jeho současném zákonném vymezení – bylo možné jen v případě, že by tato naplňovala definiční znaky veřejné instituce a současně by veškeré právní následky spojené s tímto jejím postavením šly výlučně „k tíži“ veřejné moci.“*
11. Pokud jde o účel zkoumaného subjektu, Ústavní soud dále uzavřel, že dokonce i přesto, že by tento subjekt plnil určitý veřejný účel, nelze automaticky a bez dalšího usuzovat na povahu tohoto subjektu jako veřejné instituce. V poměrech věci, kterou Ústavní soud v nálezu ČEZ posuzoval, explicitně zdůraznil, že sice: *„existence a fungování [společnosti ČEZ, a. s.] s ohledem na předmět její činnosti plný určitý veřejný účel, takovéto hodnocení by však bylo možné přiznat celé řadě soukromoprávních subjektů vykonávajících nejrůznější činnosti. Podstata její existence a fungování spočívá především v podnikání, jehož účelem je dosahování zisku.“* V započaté (a popsané) úvaze Ústavní soud pokračoval, když zdůraznil dále, že zkoumaná společnost nevykonává ani se nijak nepodílí na výkonu veřejné moci, je toliko jedním ze soutěžitelů na trhu výrobců a distributorů elektřiny, nejde o monopol a nemá tudíž monopolní postavení. V návaznosti na to pak Ústavní soud akcentoval, že: *„Povinnost poskytovat informace podle [informačního] zákona by ovlivňovala její postavení v rámci*

hospodářské soutěže. Pakliže by šla nad rámec informační povinnosti ostatních soutěžitelů, mohla by v závislosti na povaze poskytovaných informací (např. pokud by se týkaly nějakého unikátního know-how) vést dokonce k ohrožení smyslu její existence.“ I pokud tudíž v obchodní společnosti nějakým způsobem figuruje (ingeruje) stát, ještě to neznamená, že tato má povahu veřejné instituce. Stát totiž bez ohledu na velikost svého podílu v obchodní společnosti pouze vykonává svá práva, která mu – jako jakémukoliv jinému akcionáři nebo společníkovi – přiznávají předpisy práva soukromého. Jeho podíl (ať již je jakkoliv velký) tak sám o sobě nic nemění na povaze obchodní společnosti jako soukromoprávního subjektu.

12. Popsané závěry a tím i závěry, z nichž náleží ČEZ argumentačně vychází (náleží Letiště Praha), ostatně do současné doby nebyly jakkoli překonány. Podle přesvědčení stěžovatelky na tomto ničeho nezměnilo ani následné (a v předmětné oblasti informačního práva poslední stěžejní) rozhodnutí Ústavního soudu, totiž náleží ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18 (*náleží OTE*). Podle názoru stěžovatelky je nadto posledně uvedené rozhodnutí (nejméně) do jisté míry vnitřně rozporným. Koneckonců plénum Ústavního soudu v něm přijaté závěry nepotvrdilo. Resp. na takto přijaté závěry již i v podstatě reagoval Nejvyšší správní soud, a to např. ve svých rozhodnutích č. j. 10 As 227/2018-41 anebo č. j. 8 As 145/2018-61, ve kterých bylo výslovně akcentováno, že: „*K určení toho, zda lze obchodní společnost podřadit pod pojem veřejná instituce podle § 2 odst. 1 InfZ, musí být kumulativně splněna jak kritéria uvedená v náleží ČEZ, tak kritéria, jak byla definována v náleží Letiště Praha.*“
13. Stěžovatelka nejen, že považuje za potřebné provést přezkum realizace testu „(ne)veřejné instituce“ učiněné správním soudem při zhodnocení postavení stěžovatelky,⁷ nýbrž považuje za podstatné též kvalifikovaně zodpovědět otázku, jak výše popsany kontext judikaturního vývoje hodnotit. Podle přesvědčení stěžovatelky je v druhé z uvedených souvislostí nezbytné uzavřít, že má-li zkoumaný subjekt – soukromoprávní obchodní společnost (byť – nyní – 100% vlastněná státem či veřejnoprávní korporací) – povinným subjektem, resp. veřejnou institucí podle § 2 odst. 1 InfZ být, musí kumulativně naplňovat **všechna** do nynější doby soudní praxí vymezená kritéria pro tento pojem. A contrario tudíž podle přesvědčení stěžovatelky lze – při důsledném zvážení okolností konkrétního případu – připustit, resp. akceptovat, že absence i jen jediného kritéria veřejné instituce legitimně může znamenat závěr, že posuzovaný subjekt veřejnou institucí podle informačního zákona nebude. Koneckonců jedině tak lze dostát obecně a kontinuálně prosazované zásadě o tom, že každý případ je nezbytné hodnotit individuálně. Navíc – jinak by se realizování pětistupňového testu de facto rovněž stalo ryze formálním (až obsoletním) úkonem, což bezesporu nemohlo být smyslem jeho zavedení.
14. Stěžovatelka, jak plyne z veřejně dostupných informací (např. z obchodního rejstříku), je ryze soukromoprávním subjektem – obchodní korporací (dříve ve smyslu ObchZ a nyní) ve smyslu z. o. k. Založení stěžovatelky proběhlo (a to v roce 1993) výhradně soukromoprávním úkonem a soukromými fyzickými osobami, tj. bez veřejnoprávního zásahu, resp. bez ingerence anebo schvalovacího procesu ze strany státu. Soukromé osoby se taktéž jako jediné na založení stěžovatelky podílely svými vklady. Stěžovatelka se plně řídí ustanoveními z. o. k. a v tomto smyslu i stát je a může být (a to teprve nyní),⁸ a to až zprostředkovaně přes společnosti ČD -

⁷ Viz dále.

⁸ Společnost ČD - Informační Systémy, a.s., jejímž ultimativním vlastníkem je stát, se stala (jediným) společníkem stěžovatelky v roce 2017 (jak je ostatně zřejmé i z údajů veřejně přístupných – srov. obchodní rejstřík – www.justice.cz).

Informační systémy, a.s. a České dráhy, a.s., pouze společníkem, vykonává tak toliko svá práva společníka a je povinen dodržovat právní úpravu fungování společnosti s ručením omezeným. Orgány stěžovatelky jsou voleny obdobně jako v jiných obchodních korporacích – podle společenské smlouvy. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že nepodléhá žádnému speciálnímu dohledu. Koneckonců i Ústavní soud podle jejího názoru tuto kontrolu vykládá jako kontrolu ryze vrchnostenskou. Stát stěžovatelku v materiálním slovy smyslu neovládá. Tato kritéria veřejné instituce definovaná v nálezů Letiště Praha tedy stěžovatelka nenaplnuje. Stěžovatelka zároveň nemůže akceptovat náhled správního soudu, kterým v neodůvodněný neprospěch stěžovatelky „ohýbá“, resp. až znevažuje podstatu prvního a druhého kritéria a deformuje tak závěry Ústavního soudu, kterým tato kritéria vymezil zcela pregnantně.

15. Pokud jde o páté kritérium, stěžovatelka je podnikatelským subjektem, který se účastní hospodářské soutěže v rovnocenném, tzn., nikoliv monopolním postavení jako ostatní soutěžitelé. Přímým konkurentem stěžovatelky je prakticky jakýkoliv subjekt zabývající se stejnou činností. Stěžovatelka nemá s ohledem na osobu svého ultimativního vlastníka jakékoliv výhody či snad zvýhodněné postavení na trhu. Podstatou existence a fungování stěžovatelky – jakožto obchodní korporace – je podnikání, jehož účelem je dosahování zisku. Stěžovatelka podniká v určité oblasti, jak je vymezeno v obchodním, resp. živnostenském rejstříku (podobně jako jiné subjekty), a je financována výlučně svým ziskem, přičemž tohoto dosahuje právě podnikatelskou činností. Na veřejný účel stěžovatelky – byť i částečný⁹ – nelze dedukovat z toho, že je součástí skupiny ČD či že poskytuje své služby společností ze skupiny. Okruh odběratelů stěžovatelky je logicky dán předmětem její činnosti a jejím zaměřením. Takové činnosti nicméně může vykonávat jakýkoliv jiný podnikatelský subjekt. Povinnost stěžovatelky poskytovat informace podle InfZ by jí z tohoto pohledu mohla nedůvodně znevýhodnit oproti jiným podnikatelským subjektům, které informační povinnost nemají, což by vedlo k zásadnímu ohrožení jejího postavení v rámci hospodářské soutěže, resp. by jí to z konkurenceschopnosti vyřadilo, a prakticky tak poté mohlo vést až k přímému ohrožení smyslu její existence. Stěžovatelka má postavení podnikatele ve smyslu § 421 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění. Nevykonává veřejnou moc a ani se na jejím výkonu nepodílí. Nehospodaří s veřejným majetkem ani s veřejnými prostředky.¹⁰
16. Zejména účel posuzovaného subjektu přitom zároveň umožňuje zohlednit smysl informačního zákona, resp. práva na informace vůbec. Ostatně i podle Nejvyššího správního soudu (viz kupř. rozsudek č. j. 1 As 17/2008-67) informační zákon jednoznačně cílí především na zajištění kontroly vynakládání veřejných prostředků a hospodaření s veřejným majetkem, což ovšem není případ stěžovatelky. Zájem ve vztahu ke stěžovateli z hlediska kontroly veřejných prostředků tak může být spatřován nanejvýše v tom, kolik stěžovatelka za své služby obdrží zapláceno, avšak tyto údaje jsou podle názoru stěžovatelky (veřejně) dostupné.

⁹ Když i sám správní soud není přesvědčen o tom, že by toto páté kritérium bylo u stěžovatelky naplněno zcela, přičemž navíc, jak stěžovatelka dále v textu tohoto doplnění kasační stížnosti rozvádí, i toto částečné naplnění je založeno na nesprávné argumentaci, proč je tedy nutné uzavřít, že stěžovatelka ani páté kritérium „veřejné instituce“ vůbec nenaplnuje.

¹⁰ Novelou informačního zákona, provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., sice došlo v § 2 odst. 1 InfZ k vypuštění slov: „hospodařící s veřejnými prostředky“. Nicméně z důvodové zprávy jmenované novely informačního zákona se podává následující: „Předkladatel vychází z názoru, že žadatel má právo na informace vztahující se k působnosti veřejné instituce bez ohledu na to, zda hospodaří s veřejnými prostředky či nikoliv, tento názor vychází především z povahy těchto institucí, které jsou zřízeny státem, sledují veřejný účel, jejich orgány jsou vytvářeny či spoluvytvářeny státem a stát na jejich činnost dohlíží...“ Tedy jinými slovy a podle názoru stěžovatelky – v každém případě informační povinnost podle InfZ tíží veřejnou instituci, kdy právě při zohlednění závěrů soudní praxe na její existenci může ukazovat i (mj.) fakt, že takový subjekt nakládá s veřejnými prostředky.

17. Realizací práva na informace současně bezesporu nemůže *lege artis* dojít k potírání dalších, ovšem naprosto rovnocenných, práv, typicky práva podnikat. Stěžovatelka neplní veřejný účel – bez ohledu na to, že tento mohou případně plnit (naplňovat) její odběratelé či společnosti ze skupiny ČD. Jinými slovy – pro posouzení, zda činnost směřuje k uspokojování potřeb veřejného zájmu, je podle názoru stěžovatelky důležitá povaha účelu, pro který je činnost vykonávána, nikoliv povaha činnosti či odběratele této činnosti. Je tudíž podstatné, co je cílem takové činnosti a z jakého důvodu je vykonávána, a zjištěný cíl činnosti následně podrobit přezkumu, zda se ho subjekt snaží dosáhnout v zájmu veřejném, či v zájmu soukromém. Cílem činnosti stěžovatelky jsou rozhodně zájmy soukromé, a to především tvorba zisku. Tento navíc neprodukuje pouze činností pro společnosti ze skupiny ČD. Činnosti, které stěžovatelka vykonává, sledují ryze soukromý účel, k jehož výkonu stěžovatelka ani není nadána žádnými zákonnými privilegii. Od počátku své existence do současné doby stěžovatelka je a byla osobou soukromého práva, na níž se vztahuje z. o. k. a dříve vztahoval ObchZ. Osobou soukromého práva přitom v žádném případě není toliko ve formálním slova smyslu.
18. Správní soud současně naplnění pátého kritéria veřejné instituce spatřuje v tom, že stěžovatelka je součástí koncernu (skupiny), jehož účelem je dlouhodobé prosazování koncernových zájmů v rámci jednotné politiky, kdy tento společný koncernový zájem je ovlivněn tím, že řídicí osobu koncernu ovládá stát, přičemž jediný ultimativní společník stěžovatelky – společnost České dráhy, a.s. – veřejný účel plní. Takové úvahy jsou však – i v kontextu argumentace popsané výše – podle stěžovatelky nesprávné a nemohou obstát. Jak již výše stěžovatelka naznačila, z příslušnosti ke koncernu jí neplyne žádné zvýhodněné postavení na trhu, byť je – právě jako součást koncernu – povinna svou obchodní strategii koordinovat v širším smyslu se záměry skupiny ČD. Podstatou ovšem zůstává její faktická činnost a cíl, ke kterému tato činnost směřuje. Postavení stěžovatelky jako veřejné instituce pak rovněž nemůže legitimně zakládat závěr o tom, že jediný ultimativní společník stěžovatelky veřejný účel plní poskytováním a zajišťováním železniční dopravy. Stěžovatelka je samostatným subjektem a její postavení je nutno také samostatně (odděleně) hodnotit. Touto optikou by navíc prakticky jakýkoliv subjekt dodávající jakékoliv plnění (komponenty anebo služby) pro provozování železniční dopravy musel plnit veřejný účel – v pravém jeho smyslu. Takový závěr nemůže být již z podstaty legitimním, natož ústavně konformním, a to i při zohlednění závěrů přijatých Ústavním soudem v nálezu ČEZ. Veřejným účelem, resp. zájmem tak může být nanejvýše právě zájem na provozování železniční dopravy. Tuto stěžovatelka nezajišťuje. Opětovně tak zde stěžovatelka musí akcentovat, že pro posouzení, zda činnost směřuje k uspokojování potřeb veřejného zájmu, musí být důležitá jediné povaha účelu, pro který je činnost vykonávána. Cíle činnosti stěžovatelky jsou zájmy soukromé a tvorba zisku.
19. Stěžovatelka v neposlední řadě nemůže akceptovat ani závěry správního soudu ohledně toho, že „*originální ID zastávek a rozlišení označků*“ jsou součástí plnění ze Smlouvy.
20. Naopak stěžovatelka trvá na tom, že se skutečně jedná o informace z databáze, kterou si vytvořila pro svou vlastní podnikatelskou činnost **nezávisle** na smluvním vztahu s orgánem veřejné moci – tj. Ministerstvem dopravy. Obsah CIS JŘ definuje Smlouva, resp. související (platná) právní úprava. Obsahem CIS JŘ přitom jsou jízdní řády veřejné linkové dopravy a jízdní řády veřejné osobní drážní dopravy na dráze speciální, dráze tramvajové, dráze trolejbusové a dráze lanové, které postupují do CIS JŘ dopravní úřady, drážní správní úřady

a Ministerstvo dopravy. Sporné informace CIS JŘ **ke své funkčnosti nepotřebuje** a tyto informace dopravní úřady, drážní správní úřady anebo Ministerstvo dopravy do CIS JŘ ani nepostupují nebo nevkládají. Stěžovatelka v souladu se Smlouvou zajišťuje provoz CIS JŘ (softwarově a metodicky) a zveřejňuje údaje obsažené v CIS JŘ – na místech uvedených na webových stránkách Ministerstva dopravy a v Národním katalogu otevřených dat. Výstupy obsahují údaje, které byly postoupeny anebo předány do CIS JŘ. Hardwarové a softwarové nástroje pro zpracování dat před a po vložení dat do CIS JŘ jsou ve vlastnictví stěžovatelky včetně podpůrných databází. Pomine-li přitom stěžovatelka tu skutečnost, že zcela shodný výklad k charakteru sporných informací zaujímá i sám tvůrce Smlouvy a v daném smluvním vztahu jediný vykonavatel veřejné správy, totiž ministerstvo, správní soud své závěry činí na neúplných skutkových zjištěních, resp. zčásti i zjištěních, které ani předmětem dokazování nebyly, popřípadě tvrzení stěžovatelky vykládá v rozporu s jejich obsahem. Stěžovatelka od počátku akcentovala, že sporné informace si vytvořila pro svou vlastní podnikatelskou činnost nezávisle na Smlouvě, což implicitně vylučuje závěry správního soudu o tom, že informace stěžovatelka jinak nevyužívá a ani to netvrdila. Současně sám správní soud označoval danou problematiku i pro sebe jako laika v této oblasti za obtížně pochopitelnou, a přestože účastníky vyzval k předložení důkazů, resp. učinění důkazních návrhů za účelem jejího pochopení, které zároveň již z povahy věci musí být integrální součástí odpovídajícího posouzení věci, a kdy (mj.) stěžovatelka takové důkazní návrhy učinila, nakonec správní soud přijal vlastní závěry, aniž by ono původně potřebné pochopení fungování systému zjistil, natož ověřil.

21. Poněvadž závěry závěry správního soudu o tom, že stěžovatelka je povinným subjektem – veřejnou institucí podle informačního zákona, obecně či i jen v souvislosti se Smlouvou, nemohou ve světle shora popsané argumentace obstát, stěžovatelka **navrhuje**, aby Nejvyšší správní soud po posouzení předmětné kasační stížnosti napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2023, vydané pod č. j. 15 A 68/2021-104, zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, popřípadě sám (nejméně)¹¹ určil, že opatření žalovaného proti nečinnosti ze dne 25. 5. 2021, vydané pod č. j. UOOU-0974/21-16, je nezákonným zásahem, a stěžovatelce dále přiznal právo na náhradu nákladů řízení.¹²

za stěžovatelku – společnost CHAPS spol. s r.o.
Mgr. Štěpán Schenk, advokát
v zastoupení podle udělené plné moci

¹¹ Když stěžovatelka se domnívá, že mají opodstatnění rovněž výroky II. a III. jí navrhovaného změněného petitu, neboť deklarace nezákonnosti opatření nemusí postačovat v dalším postupu žalovaného vůči stěžovatelce a ani neumožňuje „odklizení“ opatření.

¹² V řízení před Městským soudem v Praze i v řízení před Nejvyšším správním soudem.